

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Błędne zastosowanie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94⁽¹⁾ z uwagi na to, że w przypadku spornych znaków towarowych nie istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, str. 1).

Skarga wniesiona w dniu 17 grudnia 2007 r. — Hangzhou Duralamp Electronics przeciwko Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa T-459/07)

(2008/C 51/89)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Hangzhou Duralamp Electronics Co., Ltd (Hangzhou City, Chiny) (przedstawiciele: M. Gambardella i V. Villante, adwokaci)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady (WE) nr 1205/2007 z dnia 15 października 2007 r. nakładającego, w następstwie przeglądu wygaśnięcia zgodnie z art. 11 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 384/96, cła antydumpingowe na przywóz świetlówek kompaktowych ze scaloną elektroniką (CFL-i) pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i rozszerzającego zakres stosowania na przywóz tego samego produktu wysyłanego z Socjalistycznej Republiki Wietnamu, Islamskiej Republiki Pakistanu i Republiki Filipin, opublikowanego w Dz.U. L 272/1 z dnia 17 października 2007 r., w zakresie w jakim ma zastosowanie do skarżącej,

— obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca chińska spółka wnosi o stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady (WE) nr 1205/2007 z dnia 15 października 2007 r. nakładającego, w następstwie przeglądu wygaśnięcia zgodnie z art. 11 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 384/96, cła antydumpingowe na przywóz świetlówek kompaktowych ze scaloną elektroniką (CFL-i) pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i rozszerzającego zakres stosowania na przywóz tego samego produktu wysyłanego z Socjalistycznej Republiki Wietnamu, Islamskiej Republiki Pakistanu i Republiki Filipin⁽¹⁾, w zakresie w jakim środki te mają do niej zastosowanie.

Na poparcie swego wniosku skarżąca podnosi, że stanowisko Rady, w świetle którego wszystkie CFL-i stanowią ten sam produkt niezależnie od ich żywotności, mocy, powłoki, innych scalonych elementów, długości, średnicy, przekątnej i użytkownika końcowego, jest nieprawidłowe.

Skarżąca podnosi następnie, że Rada dopuściła się oczywistego błędu w ocenie przy obliczeniu marginesów dumpingu, marginesów podcięcia cenowego i wysokości wyrządzonej szkody. Metodologia, za pomocą której dokonano ekstrapolacji danych na podstawie danych Eurostatu nie została zdaniem skarżącej wyjaśniona w spornym rozporządzeniu a Rada powinna była przedstawić stronom dochodzenia jawne streszczenie zastosowanej metodologii oraz przykłady obliczeń.

Ponadto skarżąca podnosi, że jej prawo do zostania wysłuchaną co do okoliczności wyboru analogicznego kraju zostało naruszone, jako że w toku dochodzenia, które doprowadziło do wydania spornego rozporządzenia, nie umożliwiono jej przedstawienia uwag w przedmiocie wyboru Korei w miejsce Meksyku, jako analogicznego kraju.

Ponadto skarżąca podnosi, że Rada naruszyła art. 7, 9 i 21 rozporządzenia podstawowego⁽²⁾ nakładając cła antydumpingowe w sytuacji, gdy nie wymagał tego interes Wspólnoty.

Wreszcie skarżąca podnosi, że Rada naruszyła art. 5 ust. 4 rozporządzenia podstawowego oraz dopuściła się oczywistego błędu w ocenie nakładając cła antydumpingowe pomimo okoliczności, że skarga prowadząca do wszczęcia dochodzenia nie została poparta przez przemysł wspólnotowy, jako że część producentów wspólnotowych sprzeciwiających się skardze, reprezentowała ponad 50 % łącznej wspólnotowej produkcji podobnego produktu.

⁽¹⁾ Dz.U. 2007 L 272, str. 1.

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. L 56 str. 1).

Skarga wniesiona w dniu 18 grudnia 2007 r. — Nokia przeciwko OHIM — Medion (LIFE BLOG)

(Sprawa T-460/07)

(2008/C 51/90)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Nokia Oyj (Helsinki, Finlandia) (przedstawiciel: adwokat J. Tanhuanpää)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Uczestnikiem postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Medion AG (Essen, Niemcy)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 2 października 2007 r. w sprawie R 141/2007-2 w całości i przekazanie sprawy do OHIM celem rejestracji znaku towarowego zgłoszonego przez skarżącą;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny wspólnotowy znak towarowy „LIFE BLOG” dla towarów i usług z klas 9, 38 i 41 — zgłoszenie nr 3 564 366

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Medion AG

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: słowne krajowe i międzynarodowe znaki towarowe „LIFE” i „LIFETEC” dla towarów i usług z klas 1, 7, 8, 9, 10, 11, 16, 21, 28, 37, 38, 41 i 42; słowny krajowy i międzynarodowy znak towarowy „LIFESAT” dla towarów z klasy 9 i słowny krajowy znak towarowy „Lifesign” dla towarów z klas 9, 14 i 16

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: częściowe odrzucenie zgłoszenia

Decyzja Izby Odwoławczej: uwzględnienie sprzeciwu i oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94.

Skarga wniesiona w dniu 19 grudnia 2007 r. — Visa Europe i Visa International Service Association przeciwko Komisji

(Sprawa T-461/07)

(2008/C 51/91)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Visa Europe Ltd (Londyn, Zjednoczone Królestwo) i Visa International Service Association (Wilmington, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: S. Morris, QC, H. Davies, Barrister, A. Howard, Barrister, V. Davies, Solicitor oraz H. Masters, Solicitor)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w całości lub
- stwierdzenie nieważności art. 2 zaskarżonej decyzji, ewentualnie odpowiednie obniżenie ustalonej w nim grzywny oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze Visa Europe i Visa International Service Association (zwane dalej „Visa”) wnoszą, na podstawie art. 230 WE, o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2007)4471 wersja ostateczna z dnia 3 października 2007 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 81 WE (Sprawa COMP/D1/37860 — Morgan Stanley/Visa International i Visa Europe) w związku z tym, że stwierdzono w niej naruszenie przez Visa art. 81 WE i art. 53 EOG poprzez odmowę bankowi Morgan Stanley Bank International Limited (zwanemu dalej „Morgan Stanley”) członkostwa w Visa Europe przed 22 września 2006 r. z powodu tego, że bank ten posiadał i wykorzystywał konkurencyjny system kart oraz w związku z nałożeniem na skarżące grzywny w wysokości 10,2 mln EUR.

Visa podnosi trzy zarzuty prawne w odniesieniu do naruszenia stwierdzonego przez Komisję. Visa twierdzi przede wszystkim, że ustalenie Komisji, zgodnie z którym odmówienie bankowi Morgan Stanley członkostwa w Visa stanowiło istotne ograniczenie konkurencji w świetle art. 81 ust. 1 WE, zawiera oczywiste błędy co do prawa oraz że Komisja nie przedstawiła koniecznych dowodów na poparcie tego ustalenia.

- a) Po pierwsze, przy zastosowaniu wyżej wspomnianego postanowienia Komisja miała zastosować błędne kryterium prawne i ekonomiczne, czyli kryterium „możliwego wzmocnienia konkurencji”, co miało ją w konsekwencji doprowadzić do dokonania błędnej pod względem faktycznym i ekonomicznym oceny rzekomych skutków odmówienia bankowi Morgan Stanley członkostwa w Visa. Strona skarżąca uznaje bowiem, że bankowi Morgan Stanley nie uniemożliwiono wejścia na rynek właściwy („rynek terminali płatniczych w Zjednoczonym Królestwie”).
- b) Po drugie, Komisja naruszyła istotne wymogi proceduralne, ponieważ na etapie decyzji zmieniła swoje argumenty dotyczące skutków ograniczających konkurencję i nie umożliwiła Visa zajęcia stanowiska w przedmiocie tych argumentów.
- c) Po trzecie, nawet gdyby uniemożliwiono bankowi Morgan Stanley wejście na rynek terminali płatniczych w Zjednoczonym Królestwie, strona skarżąca twierdzi, że nie wywołało to wystarczających skutków antykonkurencyjnych.